

Zijn passie begon met fazantenveren

FRANS H. MICKLINGHOFF

Thomas Peek is boswachter. Of eigenlijk duinwachter. Dat is voor hem veel meer dan een baan. De natuur en het duin zijn z'n grote passie. Die is ooit begonnen met het verzamelen van fazantenveren.

“Hoe jonger de boswachter, hoe meer passie hij voor het vak heeft,” zou de stelling in een proefschrift kunnen zijn. Thomas Peek, 23 jaar oud, kan als het levende bewijs voor deze stelling dienen. Vanaf de jaren negentig ging de toen in Utrecht woonachtige Thomas in de zomer met zijn opa en oma naar de camping in de duinen ten zuiden van Katwijk. Daar zwierf hij dagenlang in het gebied rond op zoek naar veren van fazanten. Na een ontmoeting met een boswachter die zijn verenverzameling heeft kunnen aanvullen, is de basis van zijn passie voor zijn huidige werk in de duinen gelegd.

Een droom ging in vervulling

Sinds 1 oktober 2008 werkt Thomas Peek bij Staatsbosbeheer als boswachter en oefent in dat kader onder meer toezicht uit op circa 400

hectare duingebied tussen Wassenaar en Katwijk. Tenminste, voor zover het de duinen betreft die vallen onder het gezag van Staatsbosbeheer. Meerdere eigenaren zijn immers betrokken bij het toezicht op dit immense natuurgebied. Staatsbosbeheer beheert een klein deel van het totale gebied. Andere toezichthouders zijn het Hoogheemraadschap Rijnland (hoofdzakelijk de zeewering) en Dunea (het voormalig drinkwaterbedrijf Zuid-Holland). Thomas Peek volgde eerst de MBO-opleiding Bos- en Natuurbeheer en besteedt nu nog één dag in de week aan een HBO-vervolgstudie aan Van Hall Larenstein. Hij solliciteerde op 21-jarige leeftijd bij Staatsbosbeheer. “Een droom van mij ging toen in vervulling,” aldus Thomas.

Een enthousiaste vogelaar kan flinke schade aanrichten

Wat ziet hij als zijn belangrijkste opgave sinds zijn aanstelling? “In de eerste plaats is dat mijn taak als gastheer en beschermer van het gebied. Daar ben ik altijd op gericht, ongeacht wie er door het

duin loopt. Ook enthousiaste vogelaars, met oog voor de natuur mag je veronderstellen, kunnen namelijk door hun enthousiasme om juist dat ene vogeltje waar te nemen, forse schade aanrichten. Dan knoop ik een gesprek aan en wijs hun daarop. Het is de kunst de leiding van het gesprek niet uit handen te geven, duidelijkheid te scheppen en uiteindelijk met een groet uiteen te gaan. De boodschap is dan: probeer zoveel mogelijk op de paden te blijven en de natuur niet te verstoren. Om de recreant zoveel mogelijk van de hoogwaardige natuur te laten genieten zonder daaraan schade toe te brengen, is een van de toegangsvoorwaarden: geen toegang buiten wegen en paden. Uiteraard is het heel aantrekkelijk om van de paden af te kijken en op ontdekkingsstocht te gaan, maar de kans is dan wel groot aangesproken te worden door de boswachter.

Loslopende honden en wildkampeerders

Niet alles wat past in het hoofdstuk ‘overtreding van de regels’, is gelijk een bekeuring waard. In dit vak moet je echt beschikken over een flinke dosis mensenkennis. Ik ben bewapend met pen, papier en m’n tong en hiermee kom ik ruim uit de voeten. Je maakt overigens nogal wat gekke dingen mee in dit gebied. Auto’s die ineens over een fietspad rijden, wildparkeerders, crossmotoren op de ruiterspaden. Honden die los lopen in een tijdvak waarin dat niet mag. Vooral het verbod op wildkamperen levert ’s zomers nog wel eens een felle discussie op. Want niet iedereen is er van gediend om ’s ochtends om zes uur uit de veren te gaan en zijn boeltje te pakken. Dan moet je goed van de tongriem gesneden zijn!”

Een duin met een geschiedenis

Ondanks zijn jeugdige leeftijd weet Thomas Peek een aardig verhaal over de geschiedenis van ‘zijn duingebied’ te houden. “Vanaf 1876 vindt hier drinkwaterwinning plaats. Vanaf 1940 vindt in een gedeelte van Berkheide infiltratie van oppervlaktewater plaats, aanvankelijk met ongezuiverd boezemwater vanuit de Rijn, later met voorgezuiverd rivierwater vanuit de Afgedamde Maas. Vanaf 1996 vindt er via de Tweede BAL (Berg-Ambacht Leiding) oppervlakteinfiltratie van rivierwater plaats door heel Berkheide. Berkheide is niet

alleen beïnvloed door drinkwatervoorziening, ook bosbouw liet sporen na. In de jaren dertig werden Oostenrijkse en Corsicaanse dennen massaal ingeplant, als werkgelegenheidsproject. Het Ganzenhoekbos, tegenover Hotel Duinoord, is er een voorbeeld van. Het hout van de daar aangeplante dennenbomen was bestemd voor het stutten van de gangen van kolenmijnen in Limburg. De kolenmijnen zijn al jaren geleden gesloten en de bomen staan er nog.”

Schotse Hooglanders, vleermuizen en zandhagedissen

“Naast natte duinvalleien, witte en grijze duinen zijn er ook nog betonnen duinen te vinden. In de Tweede Wereldoorlog waren veel Duitse soldaten in dit duingebied gestationeerd. Inmiddels zijn de overgebleven bunkers bedekt met een dikke laag zand en hebben ze een belangrijke functie als winterverblijf voor zes verschillende soorten vleermuizen. Een andere erfenis van de bezetting is de betonnen tankwal, die midden in dit duingebied is gelegen. Elk van deze aspecten - de plassen en natte valleien voor de waterwinning, de dennenbomen en de betonnen resten uit de Tweede Wereldoorlog - maken dit duingebied zo veelzijdig en afwisselend. Als overtreffende trap van reeën en konijnen lopen er in Berkheide ook nog een aantal Schotse Hooglanders rond. Zij hebben de belangrijke taak om het gebied gevarieerd en open te houden. En op een echt zonnige dag kun je de trots van het Hollands Duin aantreffen: de zandhagedis! Op dat alles moeten we zuinig zijn. Hoogwaardige natuur en ongeveer 750.000 bezoekers, daar mag ik sturing aan geven. Fantastisch vak, toch?” Ik waag het niet boswachter Thomas Peek tegen te spreken, want zijn tong... is inderdaad een machtig wapen.

FRANS H. MICKLINGHOFF IS JOURNALIST EN PUBLICIST

Boswachter Thomas Peek heeft bij Staatsbosbeheer zijn droombaan gevonden. Foto: Joost Bouwmeester.

Thomas Peek wijst ons op allerlei bijzonderheden in ‘zijn’ gebied. Foto: Joost Bouwmeester.

